

Før det går løs

November er som bekendt – i hvert fald mentalt – årets længste måned, selv om der kun er 30 dage at gøre godt med. Her i huset er vi normalt ikke sarte, men overgangen fra sommertid til vintertid betyder altså noget for humøret. De mørke timer bliver flere (medmindre man har lyst til at stå hulens tidligt op). Til gengæld er hele familien spurv på vel 40-50 medlemmer godt tilfredse med at komme forbi og få tanket foderstanden op før dagens strabadser. Nå, vi må overleve og trøste os med, at der kun er en halvanden måneds tid, til det hele vender igen.

Hvad fodbolden angår, skal jeg da til gengæld lige love for, at det strammer til. Jeg har aldrig oplevet så sindssyg en Superliga som denne, hvor det kun er uendelig få points, der skiller top fra bund. Jeg er en stor tilhænger af overraskelser, og det er forrygende kedeligt, hvis det er de samme hold, der ligger i toppen hver gang, men denne sæson tager godt nok prisen. Det er lige før, at det ærgerligt, at der kommer et VM indover, som giver os et break, for det er godt nok intenst, det som foregår lige nu.

Der er lige basis for et mentalt break, mens der trækkes luft ind, for der har unægtelig været en god del situationer siden sidst, som godt kunne kalde på en kommentar. Men det er en passende lejlighed til lige at repetere grundreglerne. Jeg vil aldrig udtale mig om situationer, som risikerer at komme under disciplinær behandling. Tilsvarende udtaler jeg mig aldrig om helt friske situationer herhjemme, før vi har de relevante rapporter inde. Hvis vi taler Superliga, har vi trods alt en observatør plus et VAR-team med to personer plus en instruktør siddende på stadion, og det kunne være ømt, hvis jeg gik ud med min mening baseret på TV, før de officielle papirer var inde.

Så til dem, der er på mailen mandag morgen klokken otte eller tidligere og gerne vil have en kommentar, må jeg bare sige 'Glem det'. Tingene skal have den tid, som de skal, og så kan vi altid tage diskussionen efterfølgende. Det kan være morderlig irriterende, men det er altså spillereglerne – også fordi jeg, hvis jeg kommer til at udtale mig om noget, som efterfølgende bliver til en sag, risikerer at være blafrende inhabil. Det vil ikke være fair hverken over for mig selv, klubberne – eller for den sags skyld mine kolleger. Så det er ikke konfliktskyhed, der holder mig fra at sige noget, men simple retsplejeprincipper. Den kan være sej at sluge for dedikerede fans, men sådan er livet altså.

Af samme grund samler jeg lidt op på diverse hængepartier i indbakken (og undskylder mange gange for ekspeditionstiden – men det har været et virkelig hektisk efterår). Apropos ekspeditionstiden har jeg modtaget en del positive henvendelse efter sidste uges klumme om, hvad jeg kan overkomme og hvad ikke. Det takker jeg meget for. At min gode ven fra en større jysk by så fremdeles synes, at hans klub mangler nogle straffespark, lever jeg fint med. Statistik kan bruges til mange ting. Det var salig Mark Twain, der sagde, at der fandtes tre slags løgn. Løgn, forbandet løgn og statistik.

Hvis et hold får tilkendt færre straffespark end andre hold, kan det jo også skyldes, at de ikke bare er så meget i straffesparksfeltet som modspillere. Det er det samme argument, som vi jævnligt møder omkring FCK og Brøndby og hjemmehold generelt: hvorfor får de så mange straffespark? Det kunne jo være, fordi man som hjemmehold generelt er tvunget fremad med et hjemmepublikum i ryggen og dermed også er mere oppe i det farlige område. Så tallene kan ikke bare stå for sig selv, men kræver en uddybning. Men alenestående tal er giftige. Vi kan

bare se tilbage på det netop overståede folketingsvalg. Tal duer ikke i sig selv – i hvert fald ikke, uden at de får et par ord med på vejen. Det kan være frygtelig kedeligt, og vi kan alle lide nemme løsninger. Men fodbold er ikke bygget til nemme og sort/hvide løsninger.

Og så alligevel. På nogle få punkter er fodboldloven rimelig klar (og vi er ude over mit sædvanlige mantra, at de tre vigtigste ord i loven er 'efter dommerens skøn'). Det handler om simple faktuelle beslutninger: har en bold krydset en linje eller ej, eller er en spiller i offside-position eller ej ? (Og ikke et ord om, hvorvidt han så gør noget i sin offside-position, der gør ham strafbar eller ej). Det er også her, hvor VAR (ikke en klumme uden VAR) selv kan træffe afgørelsen.

En læser har spurgt, hvordan det lige er, om en bold har krydset en linje eller ej. Det er der faktisk ikke noget nyt i, for sådan har det været siden Arilds tid (hvem han så ellers var). En bold har krydset en linje, når den sidste bid af bolden har sluppet linjen. Det kan i nogle tilfælde blive kompliceret eller som minimum diskutérbart, hvor man kan se luft mellem bolden og linjen. Men det helt centrale er, at hele bolden skal have sluppet hele linjen. I og med at bolden er en kuglerund størrelse, kan man sagtens komme ud for, at der er luft imellem forneden, men at rundingen på bolden ikke har sluppet linjen. Heraf også diverse hyl og skrig fra bænke, men det er der altså på de højere niveauer en linjedommer, der holder styr på. Så noget kan sagtens se 'ude' ud uden at være det. Og stol nu for pokker på den linjedommer, som er sat i verden for at holde styr på blandt andet det.

En anden læser er ikke begejstret for 6-sekunders reglen for målmanden. Det er den, der siger, at målmanden, når han har bolden under kontrol, har seks sekunder til at skille sig af med den. Læseren kan ikke lide den, for den bliver jo aldrig overholdt. Det er helt korrekt, hvis vi tager stopuret i brug. Men det er også pointeret i lovbogen, at dette er ikke en stopursregel. Vi henholder os til spillets ånd, hvad det så ellers er for en størrelse (men trods alt den, som vi også er sat i verden for at forvalte – 'What does football expect ?').

Hvis vi starter bagfra, har vi en lovregel. Intet ville være lettere end at sige til alle danske dommere, at nu kører vi strikt efter seks sekunder. Og så i øvrigt undlade at åbne indbakken eller højlydt tikkende pakker foran hoveddøren. Men problemet er, at alle synes at have accepteret det. Vi forsøgte så sent som i sommer fra nordisk side at få indføjet nogle alternativer til reglerne, men svaret fra IFAB var, at det var prøvet, og det troede de ikke på. Så vi har de regler, som vi har.,

Intet er så kedsommeligt som gamle anekdoter, men alligevel: da reglen i sin tid (og nu er vi vel tilbage til 1997), gik nogle kommentarer på, hvad publikum ville sige til det. Ville de starte med højlydt at tælle op til seks, i samme sekund, som målmanden havde bolden ?

Mit svar på det – og er det stadig – at målmanden jo heller ikke er døv, og så skulle han nok frigive bolden efter de berømte seks sekunder, så han ikke kom i klemme. Det er mig bekendt aldrig sket.

Det var en lang vej rundt om diverse udeståender. Lige om snart – efter en ekstra runde i Superligaen – handler det om VM i Qatar (og ikke et ord om det), og så skal der nok blive rigeligt at tage fat på. Jeg vil ikke love at sidde 24/7 foran skærmen, men højdepunkterne – eller lavpunkterne – skal nok finde vej.